

CAMPANYA DEL REFERÈNDUM DE L'ESTATUT

Un lloc al món

ERC reivindica amb Gerry Adams el dret a decidir dels pobles i Maragall vol «modificar» i tenir «confiança» en Espanya

TIAN RIBA / Barcelona
 ● El líder del Sinn Féin, Gerry Adams, va ser ahir a Barcelona per rebre el guardó Internacional del Ciemen pel seu compromís amb el procés de pau d'Irlanda i amb

la promoció dels drets de les nacions sense Estat d'Europa. La seva figura serveix per simbolitzar el debat actual a Catalunya. D'una banda, amb un procés de pau, el d'Euskadi, que deixa molts dies la cam-

panya catalana en segon terme. De l'altra, encarna el dret dels pobles a l'autodeterminació, però també la via del diàleg i l'acord entre les parts. ERC no va deixar de passar l'oportunitat de fer-se amb una

foto valuosa reivindicant el dret de Catalunya a decidir, que tenia un primer estadi en l'Estatut del Parlament. Maragall demana, per contra, modificar i passar de la desconfiança a la confiança en Espanya.

El Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions –que també va premiar el president de Justícia i Pau, Arcadi Oliveres– va premiar Adams com «un estímul per als qui busquen una pau que no sigui pas el final d'una guerra o el silenci de les armes sinó el resultat del que sempre ha constituït l'ideari del Ciemen: és en la mesura que defensem i respectem els drets del pobles, sense restar-ne cap a cap poble, que construïm la pau justa i la convivència lliure entre tothom». El Ciemen, a través de la Plataforma pel Dret de Decidir, està en contra de l'Estatut, perquè, justament, creu que no respecta aquest dret. El mateix Adams, en l'entrega del guardó, que es va fer al nou Hotel 1898 de la Rambla de Barcelona, va dir que «la pau és la presència de la justícia». Però va ser Ernest Benach, president del Parlament, qui va apuntar també el compromís amb el diàleg. I el diàleg, en una nació on no hi ha violència, ha portat a plantejar, de moment, un nou Estatut d'autonomia. I d'aquest diàleg n'ha sortit un acord que no és unitari i que és el que va lamentar Benach en el seu paper institucional, quan va demanar que a partir del 19 de juny es recuperi la unitat de les forces polítiques i de la societat civil «en determinats àmbits» perquè «la pau i la llibertat algun dia sigui total». És a dir, tornem-hi que no ha estat res. Que en el fons és el que vol CiU. Ho va recordar ahir Mas en resposta a la vicepresidenta espanyola De la Vega. Potser l'Estatut del 30 de setembre era per 30 anys. El que va sortir del Congrés, no.

Maragall i els joves

Amb un punt de vista diferent, però inclòs dins del mateix debat, que és el que ens ocupa tot i que la realitat polièdrica d'eleccions a la vista, successions i bicefàlies varies, ho dissimuli, Pasqual Maragall –per qui

Carod, Adams i Puigercós, a dalt. A sota, Maragall en un acte amb joves organitzat per la fundació del PSC / ANDREU PUIG

Maragall o Montilla, el dilema

● Un dels debats col·laterals de la campanya va tornar ahir amb força. Pasqual Maragall va rebre de nou mostres d'estimació en un acte amb joves organitzat per la Fundació Campalans del PSC. Ell mateix va agrair les mostres de suport que està rebent en la campanya a través

de la seva pàgina web. «No ho esperava i estic satisfet», hi diu. Però no revela el seu futur com a candidat del PSC. Josep Antoni Duran i Lleida (CiU) li va advertir que hi ha gent al PSC que no el vol i que «apreten» José Montilla perquè s'hi ofereixi abans que Maragall.

Josep Piqué (PP) va augurar un «conflicte intern» i demana que Maragall «se'n vagi a casa». Manuela de Madre (PSC) confirma en una entrevista a *Actual* que l'alternativa és Montilla. I Joan Saura (ICV-EA) demana que no es tapi el referèndum.

l'Estatut no és el somiat, però s'hi acostava– va fer una crida a l'entesa amb Espanya amb confiança. «Fins ara ha estat típic malfiar-se'n, perquè ens n'han fet tantes...», va admetre. Però en un dinar amb joves organitzat per la fundació socialista Campalans, va convidar a fer possible el pas a «la confiança respecte a l'entorn», que deia Johan Cruyff, tot i que Maragall va citar Josep Lluís Núñez. Maragall creu que «ara a Espanya hi ha una certa disponibilitat a escoltar» i, per tant, «hem de molestar

i ens han de molestar, hem de transformar i ens hem de transformar». Perquè Maragall creu que, en un món sense fronteres, una nació s'ha d'entendre amb un entorn que li permeti tenir més pes. I per Maragall, tant el nou Estatut com l'euroregió són les eines adients. Maragall diu que per deixar enrere el *peix al cove*, cal canviar l'entorn. «No mirar els toros des de la barrera, sinó participar en la *corrida*», va dir en un míting a la nit amb Alfredo Pérez Rubalcaba, el socialista espanyol que va pilotar la ne-

gociació de l'Estatut i que ara ho fa amb el procés de pau. No dir «adéu Espanya», sinó influir-hi. A veure què hi diu avui l'inventor del *peix al cove*, Jordi Pujol, que farà un acte pro Estatut amb dos exdirigents que també hi tenien la mà trencada: Miquel Roca i Macià Alavedra. Dues maneres d'entendre l'encaix a l'Estat, tot i que la de CiU busca ara també més implicació en els centres de poder. És allò dels ministres.

Benach també va parlar de l'encaix de Catalunya, però a la UE, en un con-

grés celebrat al Parlament, en què va demanar que la institució s'adapti a «les realitats regionals». De fet, els polítics catalans estan buscant referents i avals fora. Adams mateix, que no va dir ni una paraula de l'Estatut, va parlar de Montenegro. CiU ha buscat l'aval del PNB, del BNG i, fins i tot, del líder del nacionalisme moderat còrs Max Simeoni, en un acte a Girona. ERC ha rebut el suport d'EA i dels antics líders del BNG i del PNB Beiras i Arzalluz –indirectament amb les seves declaracions.

opinió | VICENT PARTAL

Vi «catalano»

Sope a Brussel·les amb uns amics periodistes catalans i italians. Giuseppe és sicilià i malgrat la seua permanent simpatia pel nostre país resulta complicat explicar-li què està passant. La confusió entre els catalans sobre el seu vot és paral·lela a la del país. I vist en la distància resulta impossible entendre de què va aquesta campanya. «Parlen d'Espanya, d'ETA o de què parlen?», pregunta un. «Com és que CiU i ERC no aconseguïen imposar una campanya en clau catalana?», pregunta un altre. No sé què haig de respondre. La distància fa créixer la decepció, ho reconec. De què va tot plegat? El PSOE ha portat l'aigua al molí espanyol i els partits nacionalistes semblen incapaços de reconduir-la. CiU està tan pendent de tornar al poder que no veu ni la sèquia. ERC viu víctima de la confusió sobre el seu vot: no es va atrevir a assumir el no i després va rectificar. Em diuen que, des de Brussel·les, es veu una campanya brutal en els mitjans tradicionals a favor del sí i un enorme moviment a Internet a favor del no. Però tot és confús. El sopar el fem en un restaurant sard, Dal Padrino, a cent metres de la seu de la Comissió Europea. L'amo, vell conegut, ens ensenya un escut de Sardenya a la porta amb el lema «*Per sa Patria*». I recorda que els «quatre caps de moro» són la bandera dels reis catalans a Sardenya i que estaven millor dominats pels catalans que ara «pels Piemontesos». El contrast és punyent i dura fins que el menjar i la conversa se l'emporten estómac avall. L'amo pregunta per l'estatut i ens veu una cara tan deprimida que ens porta un vi «catalano» de l'Alguer, per a fer més passable la nit. I seguim pegant-li voltes al vot...